

שיא רית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה י"א | גיליון תקכ"ה | פרשת ויצא תשפ"ג

יצאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
17:52	16:00	ת"א - בני ברק
17:49	16:15	לונדון
17:08	15:38	ניו יורק
17:42	16:12	הזמנים לפי שיטת ר"ת

073-3834583

קול קהילתנו

התקשר ומוצא כותב הקושיא

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

"וילן שם כי בא השמש" (כה, יא): שמע קולם של מלאכי השרת אומרים: בא השמש, בא השמש; ופירש רש"י: יעקב שנקרא "שמש"... בשעה שאמר (לו, ט): "והנה השמש והירח", אמר יעקב, מי גילה לו ששמי שמש. מה השמש אינה האור שאנו רואים, כי היא רבה ועצומה בשמי רקיעא, אף יעקב גדולתו היתה הרבה יותר ממה שהיה נראה לעין.

ע"פ הספה"ק 'באר יעקב', ויצא

יעקב אבינו - אור השמש

הדברים אינם תלושים מהחיים שלנו, אם אמנם, המדובר היה רק על יעקב אבינו, שלא הניח כמותו, ואף בין האבות הוכר גדלו ותפארתו וכו', אך אנחנו, "בני ישראל" נקראים אנו, יש בנו את הנקודה הכי קדושה שיש בעולמות - נקודת קדושת ישראל סבא, שאין ערוך לאותה קדושה, נכון... לפעמים פרצי רסיסי אורה בוקעים ועולים ממעמקי הנשמה היהודית, רסיסי אורה אלו מאירים את חיינו, בזכותם אנו חשים מפעם לפעם תענוג רוחני בהליכה ורדיפה אחר השם יתברך, בהתלהבות ובדבקות, אך עלינו לדעת ולהאמין, כשם שאור השמש, אינו מתיימר לגלם אפילו באפס מה את יפעתה של השמש, כמו שהיא בטהרתה ובמציאותה האמיתית, כך הנשמה היהודית, הקדושה והטהורה כל כך, אינה מה שאנו מרגישים, חשים וחיים בחיי היום יום שלנו, כי אם היא הרבה יותר גדולה, הרבה יותר עמוקה, והעיקר... הרבה יותר יכולה ממה שאנו רואים בעינינו שלנו.

נקודה זו של יעקב שהתגלתה לעינינו כעת, בכח מאמרו של ה'באר יעקב' זי"ע, יכולה להפיח במודעות הרוחנית שלנו טעם אחר בחיים, ככל שאדם יהיה יותר מודע אל האור הגדול ששוכן בקרבו, כך יותר ויותר ישכיל להשתמש עמו ולנצל את היכולות שנתן לו הקדוש ברוך הוא, כאש ידע יהודי כי גדול הוא בבית המלך, ואורו קשור אל אורור של יעקב אבינו, שכמו השמש עצמה, גם הוא מאיר לארץ ולדרים עליה ברחמים - יהיו כל חיינו מוקדשים לעבודת השם, לאהבה גדולה למי שאמר והיה העולם.

הקדוש מנדבורנה זי"ע לאמרות טהורות אלו של חכמינו הקדושים, הוא מבקש (במאמר ז') להבין, מהי התכונה המשותפת של ה'שמש' אל תכונתו הבלתי מושגת של יעקב שלימתא, הלא דבר הוא, שיעקב נקרא שמש.

מבאר רבינו בנעם דברותיו הקדושים, תכונת השמש הנגלית לנו היא, שהיא מחממת, מאירה את כל באי עולם, אנחנו כולנו נהנים מהשמש, אבל היא לא מביאה אלינו את שיא היכולות שלה - היא מביאה לנו רק את מה שאנו צריכים: קצת אור, קצת חום, ודיינו בזאת... אבל השמש עצמה? היא הרבה יותר מזה, היא כה רחוקה מאתנו, אלפי שנות אור... היא אש גדולה הרבה יותר מאשר מה שמופץ אל העולם התחתון הזה. הנה למדים אנו, שהמקור האמיתי, לא תמיד נגלה לעין כמו שהוא באמת, אלא רק מעט מזער, וגם זה כבר הרבה מדאי.

בדיוק אותו הדבר היתה בחינתו ותכונתו של יעקב אבינו עליו השלום, האיש השלם הזה, שהיה קדוש ונורא מאד, לא היה סתרו כגליו, אם גליו היה נורא הוד לאין ערוך, הרי, שבפנימיותו היתה קיימת קדושה גדולה, עליונה פי כמה מאותה קדושה שהיתה נגלית לנו בעולם הזה, מכריו הכירוהו כאיש גדול, אבל לא ידעו על כמה.

על פי ההקדמה הזאת מבאר רבינו את הפסוק: ויעקב איש תם יושב אהלים, שהגם שזכה למדרגות עליונות שאין לנו שום השגה בהן, עדיין היה כיושב מתחבא ומתחפר בתוך האהל, החלק ההוא, המרוכס, הענק יותר, היה מוצנע לגמרי שם, ואין איש אתו.

הקדושה הגדולה שיש בעולם, נקראת בפי המקורות הקדושים שלנו בשם 'אור', לא בגלל שיש לנו איזו תפישה בקדושת האלוקות, אשר לכן הגענו למסקנה שהיא אור גשמי, חלילה. אלא כיון שהדבר הגשמי שהוא הכי רוחני, יותר משאר כל העצמים והענינים הגשמיים הוא האור, לכן המשילו רבותינו הקדושים, הראשונים והאחרונים, את אור השכינה הקדושה בשם 'אור', בהיותה רוחנית כל כך, עד שלא מצאנו לה שם אחר מלבד 'אור'.

כשנתבונן בעצם הזה הנקרא 'אור', ובמיוחד בגרם השמים המפיץ את האורה, הוא ניהו ה'שמש' בכבודו ובעצמו נבין, שאין לנו שום השגה ברוממות השם יתברך, שהרי אם באחד ממשמשיו העומדים לפניו ברקיע הגשמי, איננו יכולים להביט, הבטה הראויה לשמה, כי אם תיכף האור מסנוור אותנו כליל, ומוכרחים אנו להסיט את המבט, לשפשף את העינים, כי אינן יכולות ומסוגלות לסבול - זה רק המשל החיצוני לאור הפנימי, האור הגדול של האין סוף ברוך הוא, יתברך שמו לנצח.

אבינו יעקב, הבחור שבאבות, שלימו דאבהתא, היה מוכנה בשם 'שמש', כמו שמובא במדרש בפרשת השבוע, על הפסוק "וילן שם כי בא השמש" (כה, יא): שמע קולם של מלאכי השרת אומרים: בא השמש, בא השמש; ופירש רש"י: יעקב שנקרא "שמש"... בשעה שאמר (לו, ט): "והנה השמש והירח", אמר יעקב, מי גילה לו ששמי שמש. עד כאן דברי רבותינו. בספרו הקדוש 'באר יעקב' (בפרשתינו) מתייחס רבינו

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת ויצא תשע"ה

וקיום המצוות היא עמדה לי להינצל מכל צרה וצוקה בבית לבן, ומהכוח הזה אני בא עתה נמי אליך, למען תדע כי כוח ועוצם קדושת אותיות התורה רבה היא עד למאוד, ולכן אל לך להלחם עמי כי בכוחי לנצחך באופן ודאי. ועל זו הדרך כתב רבינו המהר"ל בספרו באר הגולה (באר השישי פרק ח) לבאר מאמר חז"ל (תגייה יב) הארץ על מה עומדת? על העמודים שנא' (איוב ט, ו) המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון... וחכמים אומרים על שנים עשר עמודים עומדת, שנא' (דברים לב, ח) יצב גבולות עמים למספר בני ישראל וכו' וז"ל: ביאור זה, כי הארץ עומדת על י"ב עמודים, והם י"ב שבטים, וכדמייתי קרא (דברים לב, ח) "יצב גבולות עמים למספר בני ישראל". וזה כי "הארץ נתן לבני אדם" (תהלים קטו, טז) והשבטים הם ראשונים לכל ישראל, וישראל הם קודמים לכל שבעים אומות. ולפיכך העולם עומד על י"ב עמודים, והם השבטים, אשר יש להם חבור אל השם יתברך, שנקראים "שבטי י"ה" (תהלים קכב, ז) הרי, יש לשבטים דביקות אל השם יתברך במה שהם שבטי י"ה, עכ"ל.

היוצא מדבריהם, דפעולות ומעשי האבות הנראים לעיני בשר ודם כמתעסקים בהבלי עוה"ז, טמונה ומקופלת בהם תקפם וגבורתם של אבותינו ואמהותינו, אשר מחמת קוצר מיעוט שכלנו נשגבים מעשיהם מבינתנו, וכל צעד ושעל דיליה מכוונים הם ליוצר כל היצורים לפסגת תכלית המכוון, כמו"כ כל סדר פרשת צאנו של יעקב עם לבן חמיו, הראת לדעת כי מקום גבוה נתבצר להם בעולם שכולו טוב, כי כל מעשיהם אמת וצדק, למען רבות כוח ה' וגדולתו בעולם שברא. ובכדי להקים את העם הסגולי באופן הנעלה ביותר, נלחם יעקב עם לבן מלחמת חרמה והכריעו לטובה ולברכה על עם ישראל, ועל כן זכו יוצאי חלציו להתעטר במעמד הר סיני בב' כתרי נהורא מעליא, ובעת שנוולד יוסף שטנו של עשו הרי שסיים יעקב מלאכתו בבית לבן, וביקש לברוח ממנו ולא רצה לשהות רגע כמימרא בצילו, בכדי למעט כל מה שביכלתו זמן שהותו אצל.

יעזרנו אלהי ישענו לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, ונזכה לגדל בנינו ובנותינו על פי התורה והיראה המסורה לנו מכתלי בית אבותינו ואמהותינו, ויהיו זרענו וזרע זרענו עד סוף כל הדורות, כולם אהובים וברורים לעד ולעלמי עולמים, ונזכה בהאי שעתא להתגלות לאור הגנוז בתורה, עדי יאר ה' פניו אלינו באהבה רבה, בביאת מלכנו וגואלינו במהרה בימינו, אמן.

מהותם ואיכותם של כל אות והם עולמות הק' והטהורים וכו'. ולכן, טרם שהלך יעקב אבינו לבנות בית צאן מרעיתו שמהם הושתת כרם עם ישראל, הרגיש מרוב ענוותנותו וצדקתו דעדיין אינו מוזכר בתכלית הזיכרון לכן, ולכן שהה י"ד שנים בבית מדרשו של שם ועבר ששם היה שואף קדושת תורת ארץ ישראל שעליהם ארז"ל (ויקרא רבה יג, ה) אין תורה כתורת ארץ ישראל, ואחרי שהשביע נפשו בתורתו יומם ולילה, המשיך לחון לישא אשה, ובוה יובן קושייתנו דלעיל, דכיוון דציווי אביו הוי בגדר אבידת אביו, ומניעת לימוד התורה הוי אבידת רבו שהיא אביו שבשמים כפי שארז"ל (בבא קמא נו, ד) דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין, ולא עוד, אלא שפניו היו מועדות לבית לבן מקור השקר והמרמה, ובודאי היה מן ההכרח להשביע עצמו מקודם בשביעה יתירה בלימוד התורה, בכדי שיוכל בכוח התורה לנצח את לבן וכל כת דיליה. וכפי דחזונו להדיא, דכל חיי יעקב אבינו בבית לבן היה מקשה אחת של רמיה, וכל מה שניסה יעקב להבטיח עצמו דבל יאונה לו כל רע לא צלחו מעשי ידיו, כי גבר עד מאוד כוחו של טומאת לבן, ולא נותר לו ברירה בידו כי אם לברוח מביתו כמה דכתיב (שם לא, כא) ויברח הוא וכל אשר לו.

ובזה יובן נמי מה שדייק רש"י עה"פ ויצא יעקב, דהוי ליה למימר וילך חרנה ולמה הזכיר יציאתו? אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, ע"כ. ולהנ"ל י"ל, דהכוונה על גודל רושם לימודו שהיה לומד בבית מדרשו של שם ועבר, להכין עצמו מבעוד מועד בקדושת התורה ובקדושת ארץ ישראל, בכדי לישא אשה בחו"ל בביתו של לבן הארמי, ולהעמיד יב' שבטי י"ה לעם ישראל. ואיתא בחז"ל (ילקוט שמעוני תורה פרשת ויצא רמז קיט) ר' יהודה אומר, שתיים עשרה אבנים נטל, אמר כך, גזר הקדוש ברוך הוא שאני מעמיד שנים עשר שבטים, אברהם לא העמידן, יצחק לא העמידן, ואני אם מתאחות זו לזו אני יודע שאני מעמיד שנים עשר שבטים, וכיון שנתאחו ידע שהוא מעמיד י"ב שבטים, ע"כ. ועל אף שקצרה בינתנו מלהשיג כל פעולות יעקב, מ"מ, באופן מופשט ביותר חזינו את האחריות הגדולה אשר הבין יעקב אבינו, דבכדי שיהיו תולדותיו כיוצא בהן, צריכים מקודם הכנה דרבה ע"י קדושת ולימוד אותיות התורה, שעל ידה מקודשת כל מעשי האדם וכוונותיו, ובפרט, כשהשכיל בראשונה להבין שמן ההכרח היא להלחם עם שרו של לבן הארמי, וזהו שרימו יעקב לעשו, עם לבן גרתי אולם תרי"ג מצוות שמרתי, היינו, שע"י שהתכונתי כראוי ע"י לימוד התורה

בתוה"ק (פה, יא) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, וישכב במקום ההוא. וברש"י הק' ביאר וז"ל: לשון מיעוט באותו מקום שכב, אבל ארבע עשרה שנים ששמש בבית עבר לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה, ע"כ. ולכאורה איכא לאקשווי ביה בהקדם מה שארז"ל (מגילה יז, וז"ל: אמר רבה אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא, גדול תלמוד תורה יותר מכבוד אב ואם, שכל אותן שנים שהיה יעקב אבינו בבית עבר לא נענש וכו', ע"כ. הרי שיעקב נענש אלא על אותן שנים ששהה בבית לבן. וא"כ קשה להרמב"ם שפסק (הלכות תלמוד תורה פרק ג' הלכ' ד') וז"ל: היה לפניו עשיית מצוה ותלמוד תורה, אם אפשר למצוה להעשות ע"י אחרים לא יפסיק תלמודו, ואם לאו יעשה המצוה ויחזור לתלמודו. ולפ"ז שומה עלינו להבין מדוע נענש יעקב, הרי מצות כיבוד אב ואם ומצות נישואין דהכא, הוי חובת גברא ואי אפשר היה לעשותם ע"י אחר?

והנראה לבאר בעזרתנו ית"ש, בהקדם מה דאיתא בחז"ל (קידושין טז, ת"ר) ללמוד תורה ולישא אשה - לימוד תורה ואח"כ ישא אשה, ואם א"א לו בלא אשה - ישא אשה ואח"כ ילמוד תורה. אמר רב יהודה אמר שמואל, הלכה, נושא אשה ואח"כ ילמוד תורה. ר' יוחנן אמר, ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה? ולא פליגי, הא לן, והא להו. ופליגי בה רש"י ור"ת, דרש"י סובר דבני בבל ההולכים ללמוד תורה בא"י ואין טרודין במזונותיהן, נושאים נשים ואח"כ יעסקו בתורה. ובני ארץ ישראל הלומדים במקומם א"כ יהיו טרודין במזונותיהן יעסקו בתורה תחילה ואח"כ ישאו נשים. אולם, ר"ת הקשה עליו וסובר איפכא דבני בבל שהם עניים יעסקו בתורה תחילה כיוון שאין מזונותן מצויה בידיהן, משא"כ בני ארץ ישראל שהם עשירים נושאים בראשונה נשים ואח"כ יעסקו בתורה דמזונותן מצויה בהם. ולפ"ז יל"ד דהא יעקב אבינו יצא מארץ ישראל ונתעשר בבית לבן כדכתיב (ל, מג) ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים, וא"כ לא היה צריך לינעש כשהלך לישא אשה? אלא י"ל דארז"ל (בבא מציעא ג.) אבידת אביו ואבידת רבו, של רבו קודמת שאביו הביאו לעולם הזה ורבו שלמדה חכמה מביאו לחי עולם הבא, ע"כ. ובספ"ק "אוהב ישראל" להרה"ק מאפטא זי"ע ועכ"א (בא"ד ויקח) האריך בקדשו לבאר וזו"ד הק'... אשר כל אות מאותיות התורה שהם כ"ב אותיות אשר המה נראים קטנים בכתיבתן, אכן בשורשם הרמה בקודש אין לשער ולהעריך גודל

הרה"ק רבי דובנער בן הבעל התניא זי"ע 'האדמו"ר האמצעי' מחב"ד

לרגל יומא דהילולא ט' נסלו תקפ"ח

הפך למרכז חסידות ליובאוויטש. רבי דובנער היה אומר מאמרי חסידות בהמשכים פעמיים או שלוש בכל שבת, כשבכל פעם היה אומר בין שלושת-רבעי השעה לשעה. ביום כיפור היה אומר חסידות שלוש פעמים; בערב יום כיפור בבוקר לאחר תפילת שחרית (נהגו להתפלל מוקדם), במוצאי יום-כיפור ולמחרת יום-כיפור לפני תפילת שחרית.

לפני הסתלקותו רמז רבי דובנער על כך לחסידים באומרו על שנת תקפ"ח שתהיינה בהן גזירות. בהזדמנות אחרת אמר שכשאביו, בעל התניא, נלקח לפטרבורג בפעם השניה, בהיותו בגיל 54 ובחר בייסורים וכפי הנראה השאיר לי את האפשרות השניה - הסתלקות. לאחר חגי חודש תשרי כשרבי דובנער חזר לליובאוויטש, חלה ונאלץ לשהות בנעז'ין. חוליו התגבר וכל פעם שהיו נוגעים בו הוא היה מתעלף. מצב זה נמשך עד ליום ח' בכסלו. באותו יום רצה לכתוב חסידות על ענייני חנוכה, אך כיון שהעולם שרוי בצער, לא רצה להתענג בכתובת החסידות ועל כן לא כתב. במקום זה אמר לחסידיו שילכו לבתיהם בשמחה ושיאמרו "לחיים". בלילה התעלף רבות וביקש שילבישו אותו כתונת לבנה, פניו האדימו והחל לשבח וללמד זכות על כלל ישראל. ביקש שוב מהחסידים להיות שמחים, כי השמחה ממתקת דינים.

ביום רביעי ט' בכסלו שנת תקפ"ח התחיל רבי דובנער לומר בהתלהבות גדולה מאמר חסידות על הפסוק "אחרי ה' תלכו". לקראת עלות השחר סיים את המאמר במילים "כי עמך מקור חיים מחיי החיים" והסתלק בהיותו בן 54.

כשלושה חודשים ארך מסעו של רבי דובנער לויטבסק. בכל מקום שהגיע אמר מאמרי חסידות עמוקים וקיבל חסידים ליחידות. את פני השיירה קיבלו בכל מקום בכבוד גדול, על ידי חסידים, יהודים וכן גם על ידי פקידי מימשל ואנשי המשטרה שקיבלו הוראה ממשרד הפנים להדר בכבודו של אדמו"ר האמצעי, בנו של בעל התניא, שעשה רבות לטובת ארץ המולדת בכך שסייע במאמץ המלחמה כנגד נפוליאון הצרפתי. במהלך המסע הצטרפו חסידים רבים המסע הסתיים בבחירת רבי דובנער למקום מגוריו את העיירה ליובאוויטש, אליה הגיע יחד עם אלפי חסידים ביום ח"י באלול תקע"ג. מליובאוויטש החלה תורתו להתפשט בכל רוסיה הלבנה וליטא, ומספר הנוסעים אליו הלך וגדל.

כעבור שנה מקביעת רבי דובנער את מקום מגוריו בליובאוויטש, רבים מזקני החסידים שהסתופפו אצל אביו בעל התניא, החלו להגיע אליו לשמוע ממנו חסידות. כולם היו מלאי התפעלות מהנהגתו של האדמו"ר החדש, ממאמרי החסידות אותם אמר בשפע רב כדרכו. לעיתים היה אומר חסידות מספר פעמים באותה שבת ובכל פעם כמה שעות. בחג השבועות של אחת השנים, אמר הרבי פעמים חסידות ביום אחד! ועל כך אמר לו דודו רבי יהודה לייב, אחיו של בעל התניא: "לאו כל מוחא סביל דא".

בימי נשיאותו התרבו החסידים, הוכפל ושולש לעומת מספרם בימי בעל התניא. זקני החסידים סיפרו, כי בשנה הראשונה לנשיאותו נתוספו ברוסיה הלבנה לבדה חמש-עשרה אלף חסידים, ובשנה השניה, תקע"ה, כל פלך צ'רניגוב

רבי דובנער הוא האדמו"ר השני בשושלת אדמו"רי חב"ד וממשיך דרכו של אביו, בעל התניא. ידועה המסורה כי תואר קלסתר זיו פניו היו דומות לשל אביו בעל התניא, במשך ארבע עשרה שנות נישואין, רק בנות. הוא נסע לרבו, המגיד ממעזריטש, להתברך בבן זכר. כשהגיע אמר לו המגיד: כתוב "במה יזכה נער את אורחו". במה זוכים לנער? - "את אורחו", על ידי קיום מצוות הכנסת אורחים זוכים שייולד בן זכר. בעקבות כך החל בעל התניא להכניס לביתו הרבה אורחים. בשנת תקל"ג סיפר המגיד ממזריטש לבעה"ת את הסדר של "שלום זכר" ואמר לו שייולד לו בן ושיקרא לו על שמו ובלילה לפני הברית יזכיר את שאמרתי לך הלילה. בפעם הראשונה שרחצו את אדמו"ר האמצעי, נתן הבעל התניא חתיכת בד מיוחדת שהיתה שמורה אצלו בכדי לחתל בה את ר' דובנער. לאחר הסתלקות בעל התניא ביום כ"ד בטבת שנת תקע"ג, מילא את מקומו באופן טבעי ר' דובנער, שהיה בנו הבכור של בעל התניא. בשלושת החודשים הראשונים שלאחר הסתלקות בעל התניא, קמה התעוררות גדולה בין חסידי חב"ד בכל מדינת רוסיה. חסידים בכמה ערים מרכזיות ברוסיה שלחו משלחת אל רבי דובנער וביקשו ממנו שיקבע את דירתו באחת הערים שברוסיה. חסידי רוסיה הלבנה שלחו גם משלחת לבקש ממנו לשוב לרוסיה הלבנה ולקבוע בה את משכנו באחת הערים. בפועל החליט רבי דובנער להיענות לחסידי רוסיה הלבנה ולאחר חג השבועות תקע"ג עזב את קרמנצ'וג והחל במסע לרוסיה הלבנה. מסע זה כונה "מסע הכתרה" שהיווה מעין קבלת הנשיאות בפועל של אדמו"ר האמצעי.

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

ברגשי גיל ושמחה הננו לברך בברכת מזל טוב חמה ולבבית את חברינו היקר הרה"ח **משה קרימלובסקי** הי"ד לרגל שמחת הבר מצווה לבנו **שיח"י הבה"ח ישראל שמעון ני"ו** יה"ד שיוזב לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס המברכים: **חברות 'זחי בהם'**

נדבת ידידנו הנכבד הרה"ח **אליהו קלפהולץ** הי"ו לרגל שמחת נישואי **הבת תחי' יה"ד שיוזב לרוות רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס**

נדבת ידידנו הנכבד הרה"ח **יחיאל צבי עקשטיין** הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכדה **תחי' יה"ד שיוזב לרוות רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס**

בשבח והודאה להשי"ת על כל הטוב אשר גמלני הנני חתכבד להזמיןכם להשתתף **בשמחת נישואי בני החתן חיים מרדכי ני"ו שתתקיים אי"ה למזל טוב ביום שני פר' וישלח באולמי "גולדן סקיי" הר"ן 14 ביתר עילית חופה בשעה 6:30** אשמח לראותכם חסשתתפים **שמעון ויטריאל**

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו שהשמחה במעונם הרה"ח **משה בטלמן** הי"ו לרגל שמחת נישואי הבן הרה"ח **יעקב ישראל ויטריאל** הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לנכדו הרה"ח **אהרן ולס** הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לנכדו הרה"ח **שמעון ויטריאל** הי"ו לרגל שמחת נישואי הבן הרה"ח **משה קליגר** הי"ו לרגל שמחת אירוסיה הבת הרה"ח **אליעזר שמעון הלטובסקי** הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הרה"ח **משה ולס** הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הרה"ח **משה קרימלובסקי** הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו יה"ד שיוזב לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה בעתירת קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

השיבוע ליל שיב"ק פר' ויצא יערך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שולחן הטהור בשעה 9:30

ענבי הגפן בענבי הגפן בשמחה וטוב לבב נשגד בזה ברבת מזל טוב חמה למלמד היקר, איש חמודות ורב תבונות, זך הרעיון ואציל הרוח מקבץ ומרחיב תלמידים הרבה לתורה וליר"ש טהורה, הרה"ח ר' **שמעון ויטריאל** שליט"א מלמד מסור לתשב"ר רבות בשנים בתלמוד תורה "באר יעקב" לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו הבה"ח חיים מרדכי ני"ו עתירינו וחפילתנו יה"ד שיוזב לרוות רוב נחת דקדושה מתוך שלווה השקט ובטח ואך טוב וחסד ירדפיהו ויסובבוהו כל הימים ושם שמים יתקדש ויתאגר על ידו להגדיל תורה ולהאדירה. המברכים ברוב כבוד והערצה **הנהלה המלמדים והתלמידים**

לקראת שבת לבנו ונלכה מתוך שמחה וברגשי התרוממות הננו להודיע לקהל אנשי שלומינו כי אי"ה נתאסף כולנו כאיש אחד בלב אחד **לשבת התעלות והתרוממות** (להתאסף עין התנו האלוהי רכי שמענו כי יזחי י"ע) שבת קודש מישוד ויגשו הבעל"ט בצילו של אבינו רועינו ועטרת ראשנו **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א**